

Projekt: Grytnäs care for Moh care

Mitt namn är Linn Linder. Jag är lärare för årskurs 3 på Grytnäs Friskola i Avesta. När jag började lärarprogrammet på Högskolan Dalarna var jag fast besluten om att jag ville studera utomlands. Efter bara en termin kom Corona och satte stopp för dessa planer, men två år senare dök möjligheten för att studera utomlands plötsligt upp. Jag fick chansen att spendera min sista verksamhetsförlagda period i Kenya. Jag, och sex andra lärarstudenter, spenderade tid i Kenyas största slumområde Kibera och skolan Moh Care. Där vi fick möjlighet att ta del av deras vardag. En vardag som var orättvis, hård, mjuk och givande men även mycket mer därtill. Många minnen skapades under dessa fem veckor. Minnen jag kommer bära med mig för resten av mitt liv och som jag nu vill dela med mig av till er.

En flygresan på 12 timmar, med mellanlandning i Amsterdam, tog mig till huvudstaden Nairobi i Kenya där jag mötte upp de andra studenterna. Efter en kort bilfärd stannade vi på ett hotell mitt i huvudstaden. Här skulle vi sova några nätter för att ta oss runt och upptäcka Nairobi. Det var ett fint hotell vi bodde på. Det fanns rena lakan, riktiga golv, det var trevlig personal och frukosten var inkluderad. Kranen i duschen gav bara ifrån sig droppar av vatten, men jag blev ren ändå. Allt jag hittills sett översteg alla mina förväntningar. Jag la mig för att sova i ett annat land, i en annan världsdelen och på en annan breddgrad. Ovetandes om hur mina nya erfarenheter skulle förändra mig

När vi vaknade upp på morgonen var det dags att ta oss till vårt första stopp, skolan Moh Care, men först skulle vi äta frukost. Jag la upp frukt på min tallrik och personalen tillagade en omelett efter mina önskemål. Jag la på ett degknytte på tallriken, men jag visste inte riktigt vad det var. Personalen berättade att det lilla degknyttet hette Mandazi. Mandazi var sött och smakade nästan som en bulle fast utan kanel och pärlsocker.

Mätta och belåtna tog vi oss ut till Kibera. Invånarantalet var väldigt olika beroende på vem vi frågade. I skrivande stund finns det heller inget exakt invånarantal, men det beräknas bo ungefär 450 000 där. Området är ungefär lika stort som 250 fotbollsplaner. Det betyder att minst 1800 personer bor på varje fotbollsplan. Vi hade en guide med oss i Kibera. Han hette Cantar. Cantar berättade att vi inte skulle kunna gå ensamma i slummen utan att det var en fara för våra liv. Särskilt om vi gick där nattetid. Vi kände oss trygga med Cantar vid vår sida. Han svarade på våra frågor, berättade historier och han fick hjälpa oss översätta det som sas till oss. De flesta var nyfikna på oss, ville prata med oss och fråga vad vi gjorde där. "Musongos" var ett uttryck vi snabbt lärde oss under promenaden i Kibera. Det är ett uttryck Kenyanerna använder för att påpeka att den de ser inte kommer därifrån. Både engelska och swahili är modersmål i Kenya, men många av de som bor i Kibera kunde inte engelska eftersom de inte haft förmånen att gå i skolan.

Vi fortsatte genom slummen och kom till slut fram till Moh Care. I dörren möttes vi av Maureen (till vänster). Maureen är kvinnan som startade skolan år 2021. Hon var överlycklig över att se oss. Det var som att vi var en del av hennes familj som hon inte sett på många år. Hon välkomnade oss in i ett litet rum som var fyllt av barn. Från att skolan startade så har elevantalet ökat från bara ett fåtal barn till 112 stycken (juni 2024). Barn från förskoleklass till klass 2 går på skolan. Lokalen de befinner sig i är lika liten som vår matsal. 112 barn, dygnet runt, i vår matsal. Kan ni tänka er? Dessutom är där också tre olika klasser som undervisas olika saker under samma tak. Samtidigt som klass 2 tränar stavning så dansar årskurs 1 till musik. Förskoleklassen ligger och sover på stengolvet. Det lagas också mat inne i samma byggnad och det finns nu en toalett. Den ligger precis bredvid matlagingsstationen. När vi besökte Maureen och barnen fanns ingen toalett och de var de tvungna att göra sina behov i ett hål i marken eller ute på gatan. Det är ingen ovanlighet i Kibera.

Jag, tillsammans med de studenter som besökte Moh Care, startade en insamling för att hjälpa eleverna. Vi döpte oss till Moh Care fundings. Vi bestämde oss för att varje elev skulle få ha en varsin penna att skriva med och ett varsitt block att skriva i. Vanligtvis var det så att vissa elever bara satt bredvid och tittade på en klasskamrat som lärde sig skriva eftersom alla inte hade råd med material.

Endast hälften av alla barn har råd att betala skolavgiften och det senaste beslutet säger att det endast är de barn som betalar som ska få gå kvar efter årsskiftet (2024/2025). Eleverna måste dessutom ha skoluniform på sig för att få gå i skolan. Det är få av familjerna som har råd med en skoluniform. De som har råd har oftast sponsrats för att få gå kvar på skolan.

Tänk dig att allt du önskade dig var att gå i skolan.

Tänk dig att nästa mål mat inte var en självklarhet.

Tänk dig att du fick dra en lott som avgjorde vart du skulle födas.

Tänk att dra lotten "Kibera".